

Κάπ. Ρόδ. Διά τὴν σημ. πβ. Νικάνδρ. Ἀλεξισφάρμ. 358 «νεότης ὑπὸ οὐθατι μόσχος | βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν μενεϊκέα θηλῆς». Συνών. ἀναδένω 4.

ἀνακρυφα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κρυφά.

Κρυφίως: Ἐπολέμας μὲ τρόπο κρυφὰ καὶ ἀνάκρυφα νὰ τὸν ἐλάσῃ. Συνών. κρυφά.

ἀνακρυφτὰ ἐπίρρ. ἀνεκρυφτὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακρυφτός.

Ἰονεὶ κρυφίως, ἀφανῶς ὑπὸ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης: Τὸ πᾶν ἀνεκρυφτὰ (καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πιάσει τὰ εἰς τὸν πυθμένα ἀντικείμενα).

ἀνακύκλισμα τό, ἀνατσούκλισμα Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακυκλίζω.

Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι. Συνών. ἀνακύκλισμα 1, τυλιγάδισμα.

ἀνακυκλίδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κυκλίδίζω <κυκλίδι.

Περιστρέφων τὴν ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ μασούρια: Ἄσμ.

Κ' ἔκαμ' ἓνα κουβαράκι | ἴσαμ' ἓνα ροβιθάκι,
ποῦ νὰ πάῃ νὰ τ' ἀναχύσῃ | καὶ νὰ τ' ἀνακυκλιδίσῃ;

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακυκλίζω 2.

ἀνακυκλίζω Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιονκλίζω Πελοπν.(Μάν.) ἀνατσουκλίζω Ἀθῆν.(παλαιότ.) Εὐβ.(Κάρυστ.) ἀνατσουκλίζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀνεκυκλίζω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κυκλίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Κατασκευάζω κυκλίον τοῦ νήματος τυλίσσων αὐτὸ ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Μέγαρ. Χίος: Μὲ τὸ ἀγάλλιστρο ἀνατσουκλίζουνε τὸ νέμα Μέγαρ. Ἡ μὲν ἔμπαινε 'ς τὸν ἀνυφαντόλακκο τσαὶ ἔφαινε, ἡ ἄλλη ἔνθετε μὲ τὴ ρόκκα τῆς τσαὶ ἡ ἄλλη ἀνατσούκλιζε (ἔκ παραμυθ.) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Τσαὶ δέκα λαμπροκύριακα κόρη γατάνι πλέκει,
'ς τοὺς οὐρανοὺς τὸ διάζεται, 'ς τὴ γῆν τ' ἀνεκυκλίζει

Χίος. Συνών. τυλιγαδίζω. 2) Περιστρέφων τὴν ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Μὲ λυερὴ ἐνεκύκλιζε χρουσάφι καὶ μετὰξι,
'ς τὸν οὐρανὸ τὸ διάστηκε, 'ς τὴν ἄμμος τὸ τυλίει

Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακυκλιδίζω, ἀνεμίζω, καλαμιάζω, καλαμίζω, μασουρεύω, μασουρίζω, μασουρίζω. 3) Περιστρέφω τι βιαίως, στροβιλίζω Πελοπν. (Μάν.): Ὁ ἀέρας ἀνακιονκλίζει τὰ ροῦχα.

ἀνακύκλισμα τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιούκλισμα Πελοπν.(Μάν.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ.(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀνεκύκλισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι Μέγαρ. Συνών. *ἀνακύκλισμα, τυλιγάδισμα. 2) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τῆς ἀνέμης εἰς τὰ μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. 3) Δίνη ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθε ἓνα ἀνακιούκλισμα καὶ μᾶς ἔρριξε τὸ σπίτι. Πβ. ἀνακύλισι 2.

***ἀνακύκλωμα** τό, ἀνατσούκλωμα Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλώω.

Ἡ κυκλικὴ ἀνάδεσις τῆς κόμης τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

ἀνακυκλώνω (Νουμάς 214,2).

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυκλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάιγ.

Διαθέτω τι κυκλικῶς ἔνθ' ἀν.: Θεριεύει καὶ βογγαίει καὶ ἀνακυκλώνει τὰ θυό του χέρια γὰ νὰ στραγγίσῃ τ' ἄκουρα καὶ γρίβα γένεια του ποῦ ἀνακατώνονται καὶ μακρένουν ἰσοσμένα σὰν πετρίκια (μαλλιά λαναρισμένα. Ἐκ διηγ.)

ἀνακύλισι ἡ, Πελοπν. (Λακων.) —ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 25

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ πράγματός τινος Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνακύλισμα 1, ἀναποδογύρισμα. 2) Σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀνέμου, θύελλα, ἀνεμοταραχὴ Πελοπν. (Λακων.): Σήμερα ἔγινε μεγάλη ἀνακύλισι. Συνών. ἀνεμοζάλη. Πβ. ἀνακύκλισμα 3. 3) Θόρυβος ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τὰ βόιδα ἔτρεχαν ὅλα μαζωμένα, τριποδιστὰ κατὰ τὸ μακελλεῖο μ' ἀνακύλυσιν ἄγρια, μὲ μανιακὸ ποδοβολητό.

ἀνακύλισμα τό, Ἡπ. Κρήτ. Χίος —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Συνών. ἀνακύλισι 1, ἀναποδογύρισμα. 2) Παλινδρομήσις, ὑποτροπίσις, ἐπὶ νόσον Ἡπ. Κρήτ. —Λεξ. Κομ. Συνών. ξαναρρόσημα. 3) Βαθεῖα σκαφὴ τῆς καλλιεργούμενης γῆς Χίος

ἀνακυλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκυλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνακυλισμός = κύλισμα πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἰσχυρὰ συγκίνησις, τρόμος: Ἀνεκυλισμὸ ἤλαβεν ἡ καρδιά του, τὴν ὥρα ποῦ τὴν εἶδε τὸν ἠπίασε τρεμούλλα.

ἀνακυλῶ, ἀνακιουλῶ Πελοπν.(Λακων.) ἀνακυλιῶ Δ.Κρήτ. ἀνεκυλιῶ Α.Κρήτ. ἀνακυλῶ πολλαχ. ἀνακιουλῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀνακυλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνακιουλάω Πελοπν.(Λακων.) ἀνατσουλάω Πελοπν.(Μάν.) ἀνεκυλῶ Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνακυλίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν.(Λακων.) ἀνακιουλίζω Πελοπν.(Λακων.) ἀνεκυλίζω Θήρ. ἴνεκυλίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυλίω = μετακινῶ πρὸς τὰ ἄνω κυλίω.

Α) Μετβ. 1) Κυλίω τινὰ Πελοπν.(Λακων.): Πρέπει ν' ἀνακιουλῇσιν τὸ παιδί (δηλ. διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θέσιν των τὰ μετατοπισθέντα ἔντερα). 2) Ἀνακινῶ, μετακινῶ, κάμνω ἄνω κάτω πολλαχ.: Ἀνακυλῶ τοὺς πέτρες - τὰ χώματα πολλαχ. Ἀνακυλάω τὰ σῦκα γὰ νὰ λιαστοῦνε Λακων. Οἱ στρατιῶτες ἔγραχναν τὰ παλαιοστρώματα καὶ ὅλα τ' ἀνακύλαγαν ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 17. Ἀνακυλειοῦνται τὰ χώματα Λακων. β) Στρέφω τὴν ἄλλην πλευρὰν πράγματος, ἀντιστρέφω Πελοπν.(Λακων.): Ἀνακυλάω τὰ σκουτῖα ποῦ λιάζονται. γ) Παθ. κυλίομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἀνακυλήθη τὸ μουλάρι. 3) Σκάπτω, ἀνασκάπτω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 43: Ἐτουμπεῖωνταν μεταξύ τους μπλέχοντας τὰ κέρατά τους νὰ σκοτωθοῦν καὶ ἀνακύλαγαν τὸν τόπον καὶ τὰ χώματα γῦρο καὶ σκιῶταν ἡ γῆς 'ς τὸ πάτημά τους.

β) Παθ. σκάπτομαι, ὀργώνομαι, καλλιεργοῦμαι Πελοπν. (Μάν.): Ὅδες ἀνατσουλειοῦνται τὰ χώματα τοὶ ὀγειριστῆς πεθαμένονε, θὰ βρεῖξῃ (πρόληψις. ὀγειριστῆς = ὄνει-

